

Славко долавя всичките шумове и думи като на сън. Заста-нали до него, нѣкакви мъже говорятъ:

— Какъ не те е срамъ да биешъ така едно 9 годишно дете! Не за пръвъ пжтъ го удряшъ. Миналата година рамото му бѣше изкълчено; ти разправяше, че се било подхлъз-нало на динена кора; а пъкъ сигу-режъ съмъ, че имашъ прѣстъ въ та-зи работа! И това изгаряне на ржка-та, за което жена ти цѣли 2 месе-ци го води на болницата? Ще мо-жешъ да обяснишъ на сждията твоя начинъ, по който възпитавашъ децата!

Отрезнѣлъ, докаченъ отъ тѣзи думи, Стефанъ протестира:

— Това сж лъжи, праздни при-казки на завистливи съседи! Кой не плѣска сегизъ-тогизъ децата?...

Ала гласътъ му потреперва.

— Добре, добре, ще видимъ то-ва въ участъка... Марко, свали мал-кия, санитарната кола пристигна.

Докато стражарътъ го взема въ ржцетъ си, Славко отваря очи. По-гледътъ му срѣща погледа на Сте-фанъ. За пръвъ пжтъ въ злитъ му очи той съзира малко влага, почти сълза. Дори и съжаление, искрица на доброта. Въпрѣки страшната бол-ка, която стѣга слѣпитъ му очи ка-то съ обрѣжъ, Славко се опитва да се усмихне. Забравилъ всѣка злоба, той протѣга ржка къмъ втория си баща и кротко шепне:

— Не му правете нищо лошо, г-нъ стражаръ... Не го стори нароч-но... Бѣше пиянъ...

Побългарилъ: Б. Георгиевъ

Малко смѣхъ

Учителката: Ще ми кажешъ правич-ката, Марийке, защо днешъ сестра ти не е на училище?

Марийка: На учи-лище е, г-це, само че слуша урока отъ та-вана въ кжщи.

Едно гражданче о-тишло съ баща си на село и трѣгнало да се разхожда съ сина на бащиния си прия-тель. По едно време видѣли крава и граж-данчето побързало да покаже, че раз-бира отъ крави и рекло:

— Хубава крава!
— Две годишна е.
— Отгде познавашъ.
— По рогата.
— А, вѣрно, има два рога.

Фокусникътъ: Го-спода, за да ви докажа, че не съществуватъ никакви връзки между мене и то-ва дете, което виждамъ за пръвъ пжтъ, имайте добрината да чуете отго-вора му. Момченце, кажи откровено, познавашъ ли ме?

— Не, татко!

Малкото мом-ченце (на което жб-болѣкарътъ току-що е извадилъ три жб-ба): Свършихте ли?

Зжболѣкарътъ: Да, и не се страху-вай, моето момче, тѣ пакъ ще поник-натъ.

Момченцето: Но ще поникнатъ ли до довечера, за да мога да се нахраня?

— Митко, кой изяде корабиитъ?

Митко мълчи.

— Кажи или ще те наплѣскамъ!

— Не мога да ка-жа, че е котката, за-щото устата ми е пълна! едва отвърща Митко.